

Arrest

nr. 117 799 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2009 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Op 7 oktober 2009 dienden verzoekers elk een aanvraag in, tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwant in de opgaande lijn.

Op 25 november 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 14 januari 2010 werden de voormelde aanvragen van 7 oktober 2009 geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Op 16 augustus 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 19 oktober 2010 ontvankelijk verklaard.

Op 21 maart 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies inzake de aangevoerde medische elementen.

Op 25 maart 2011 werden verzoekers door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie gemachtigd tot een verblijf van één jaar ingevolge hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 augustus 2010.

Op 16 mei 2011, bij arresten nrs. 61 521 en 61 523, verwierp de Raad de beroepen ingesteld door verzoekers tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot verlenging van het verblijf van verzoekers.

Op 9 april 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer opnieuw een medisch advies.

Op 12 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot niet-verlenging van het BIVR. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 4 juli 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 8 augustus 2013 dienden verzoekers andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 september 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvragen van 4 juni 2013 en 8 augustus 2013 onontvankelijk. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 06 juli 2009 in België verblijven, er in hoofde van betrokkenen zeker sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten, dat deze integratie sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat betrokkenen zich kost noch moeite zouden hebben gespaard om zo snel mogelijk Frans te leren, zowel over een actieve als passieve kennis van het Frans zouden beschikken, zeer goed Nederlands zouden spreken, dat betrokkenen enorm veel aan de Belgische maatschappij zouden geven, dat betrokkenen zich tot het uiterste in zouden zetten zonder zelf enige last van de maatschappij te willen zijn, dat betrokkenen zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze hebben gemengd onder de Belgische bevolking en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen zouden willen steunen en helpen, als aangename en gedreven personen gewaardeerd zouden worden door deze vrienden, bij de Belgische bevolking helemaal niet over zouden komen als profiteur maar wel als integere en werkwillige personen die een diepe en positieve indruk nalaten en waar een voorbeeld aan genomen kan worden, werkwillig zouden zijn, dat betrokkenen energetisch en sociaal medelevend zouden zijn, overgegaan zijn tot de

verinnerlijking van onze "Belgische taal" zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven en dat betrokkenen hun centrum van belangen in België zou liggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 13 juli 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 18 mei 2011 met de beslissing "beroep verworpen" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar 10 maanden 3 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen al die tijd dat zij al in België verblijven nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen ernstig ziek zijn en dat betrokkenen bijgevolg een aanvraag machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben. Het is inderdaad zo dat betrokkenen een aanvraag 9ter indienden op 16 augustus 2010, op 19 oktober 2010 werd deze ontvankelijk bevonden en op 25 maart 2011 werd hen een tijdelijk verblijf toegekend en werden betrokkenen ingeschreven in het Vreemdelingenregister. Op 12 april 2013 werd de verlenging van het BIVR niet langer goedgekeurd. Dit omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestonden, of deze zodanig gewijzigd waren dat de machtiging niet langer nodig was.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (n.l.: dat zij ernstig ziek zijn en het dus onwenselijk is dat zij terugkeren naar het land van herkomst, dat verzoeker lijdt aan prostaatkanker; dat verzoekster lijdt aan retinalosclating) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

De raadsheer haalt aan dat de dochter van betrokkenen de Belgische nationaliteit heeft en dat het voor betrokkenen werkelijk een trauma zou zijn om in dit stadium van integratie België en hun Belgische dochter achter te laten. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13 juli 2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

Op 30 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen deze bevelen dienden verzoekers een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, *juncto* de zorgvuldigheidsplicht en *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

"Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een beslissing tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt:

"De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen ernstig ziek zijn en dat betrokkenen bijgevolg een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ingediend hebben. Het is inderdaad zo dat betrokkene een aanvraag 9ter indienden op 16 augustus 2010, op 19 oktober 2010 werd deze ontvankelijk bevonden en op 25 maart 2011 werd hen een tijdelijk verblijf toegekend en werden betrokkenen ingeschreven in het Vreemdelingenregister. Op 12 april 2013 werd de verlenging van het BIVR niet langer goedgekeurd. Dit omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestonden, of deze zodanig gewijzigd waren dat de machtiging niet langer nodig was.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (nl.: dat zij ernstig ziek zijn en het dus onwenselijk is dat zij terugkeren naar het land van herkomst, dat verzoekster lijdt aan prostaatkanker, dat verzoekster lijdt aan retinaloslatting) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekers ernstig ziek zijn; dermate zelfs dat de Dienst Vreemdelingenzaken hun medische regularisatieaanvraag ontvankelijk en gegrond heeft verklaard.

Het is inderdaad een feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2013 de beslissing hebben genomen waarbij het BIVR niet langer verlengd diende te worden, doch verzoekers hebben tegen deze beslissing beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hier dient benadrukt te worden dat de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemt met de werkelijkheid, in de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging overeenkomstig artikel 9ter oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestonden, of deze zodanig gewijzigd waren dat de machtiging niet langer nodig was.

Verzoekers wensen te benadrukken dat de Dienst Vreemdelingenzaken de medische argumenten die aangehaald werden in de regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ook inhoudelijk dienen beoordeeld te worden. Het is strijdig met artikel 9bis indien de medische argumenten afgewezen worden door een enkele verwijzing naar het feit dat de medische regularisatieaanvraag geweigerd werd.

Daarnaast verwijzen verzoekers naar de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken:

"De raadsheer haalt aan dat de dochter van betrokkenen de Belgische nationaliteit heeft en dat het voor betrokkenen werkelijk een trauma zou zijn om in dit stadium van integratie België en hun Belgische dochter achter te laten. Wat de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkele een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied dat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. ..."

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoekers behoeftig zijn en opgevangen worden door hun dochter, die de Belgische nationaliteit heeft.

Dat dit erop wijst dat verzoekers in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar hun land van herkomst al aldaar de aanvraag in te dienen conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat deze stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet iuncto de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers citeren en bespreken de verschillende motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Verzoekers hebben op 4 juni 2013 en 8 augustus 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

(...)

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

In casu werd de aanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard om reden dat de door verzoekers ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Vooreerst betwisten verzoekers het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarbij verweerder stelt dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9ter vallen en waarbij verweerder verzoekers er op wijst dat artikel 9bis en artikel 9ter twee van elkaar onderscheiden procedures vormen.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat verweerder de medische argumenten die zij hebben aangehaald inhoudelijk diende te beoordelen. Zulks zou geheel in strijd zijn met het voormelde artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt *uitdrukkelijk* “§2 onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard: (...) 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter”. Verzoekers betwisten geenszins dat de medische elementen die ze thans bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingeroepen, reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van verweerder om deze elementen niet in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheden.

Met hun betoog maken verzoekers geen schending van de motiveringsplicht, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

Voorts bekritisieren verzoekers het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarbij verweerder er op wijst dat het hebben van een Belgische dochter geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en waarbij wordt gesteld dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers stellen dat (zelfs het tijdelijk) verlaten van hun Belgische dochter wel een buitengewone omstandigheid vormt in die zin dat ze hulpbehoevend zijn en ook opgevangen worden door hun Belgische dochter.

Vooreerst dient de Raad er op te wijzen dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu blijkt dat verzoekers aangaande de buitengewone omstandigheden in hun eerste aanvraag het volgende hebben gesteld:

“dat ten eerste verzoekers’ centrum van belangen hier in België ligt nu zij gedurende twee jaren hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de duur van verblijf en integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn in het dossier. Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie is van al deze elementen.

Zij verblijven hier al gedurende verschillende jaren, verzoekers zijn ernstig ziek, verzoeker zelf lijdt aan prostaatkanker, en verzoekster lijdt aan retinaloslatting, er is zeker sprake van een goede integratie, verzoekers spreken perfect de Franse taal, verzoekers dochter heeft de Belgische nationaliteit, ...

Al is de wet van 22/12/1999 niet toepasselijk op zich aan de situatie van verzoeker toch geeft zij aanduiding over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22/12/1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par.3 van de wet van 15/12/1980 (...)

Dat verzoekers de voorwaarden vervullen en zodoende bevinden zij zich dus ook in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22/12/1999.

Dat deze argumentatie kan weerhouden worden bij de toepassing van het nieuwe artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat ten tweede het onwenselijk is voor verzoekers om terug te keren naar het land van herkomst temeer zij alhier gedurende enige tijd verblijven en zij ernstig ziek zijn.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens, en men kan zich de vraag stellen of dit op dit ogenblik mogelijk is, onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Ten derde is het onwenselijk voor verzoekers om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar hun geboorteland temeer ook hun dochter de Belgische nationaliteit heeft. Voor hen zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Het is werkelijk onmogelijk en onverantwoord om de aanvraag te doen vanuit het land van herkomst.

In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (...) ... dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980. De beslissing

*omtrent regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 van het EVRM.
(...)"*

In hun tweede aanvraag hebben verzoekers melding gemaakt van volgende buitengewone omstandigheden:

"dat verzoekers alhier gedurende drie jaren verblijven en zodoende niet van hen verwacht kan worden dat zij alles hier zomaar de rug toekeren en naar hun land van herkomst zouden gaan om aldaar niet de zekerheid te hebben ooit een dergelijke aanvraag te kunnen doen.

Verzoekers' centrum van belangen hier in België ligt nu zij gedurende enige tijd hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 EVRM.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn in het dossier.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie is van al deze elementen.

Zo verblijven zij alhier gedurende drie jaren, er is zeker sprake van een goede integratie, verzoekers spreken perfect de Nederlandse taal, verzoekers zijn uitermate ernstig ziek, ...

(...)"

Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat verweerder alle argumenten die door verzoekers werden ingeroepen, heeft beantwoord.

Waar verzoekers nu stellen dat zij behoeftig zijn en dat zij opgevangen worden door hun Belgische dochter die de Belgische nationaliteit heeft, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers dit niet vermeld hebben in hun aanvraag als zijnde een buitengewone omstandigheid. Zij hebben enkel vermeld dat zij een dochter hebben die de Belgische nationaliteit heeft en dat de scheiding van hun dochter een trauma voor hen zou uitmaken. Hierop heeft verweerder geantwoord en verzoekers weerleggen geenszins de motivering van verweerder in dit verband.

Verzoekers kunnen niet voor het eerst in het kader van hun beroep voor de Raad nieuwe buitengewone omstandigheden inroepen.

Met hun betoog maken zij geen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk, noch van de motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU